

stabs. Jeg tror, at man fra den almindelige juridiske Betragtningss Side maa sige, at der er lige saa god Anledning til at have et sagkyndigt Element med ved Paadømmelsen som ved Undersøgelsen. Jeg vil tilføie, at Lovforslaget jo ikke blot har tænkt paa den Side af Sagen, at de Søgninge kunne være nyttige til at oplyse Dommene, men at Lovforslaget jo ogsaa ved at indføre dette nye, meget skærpede Straffeanfvar for Skipperen, Styrmanden o. s. v. har ment, at der tillige burde staffles dem en Garanti, og det er derfor en Side, der ikke maa overses ved denne hele Tanke med at tiltage de søyndige Bisdiddere ved Domsaffigelsen, at de tillige skulle være en Betryggelse for Skipperen, Styrmanden og andre for, at de ikke skulle uretfærdig eller uden tilstrækkelig Grund domfældes. Det har man fundet ret naturligt i Forbindelse altsaa med Indførelsen af dette stærkede, udividede Straffeanfvar tillige at betrygge Interesserne paa denne Maade ved, at der er særlig sagkyndige Mænd med ved den nævnte Leilighed. Derfor finder jeg, at det neppe vilde være rigtigt, og jeg tvivler ogsaa paa, at den Tanke vilde vinde Sympathi i det Hele taget her i Nagsdagens Afdeling, at udelukke det sagkyndige Element fra Deltagelse i Paadømmelsen. Dertil kommer jo ogsaa den Omstændighed, at Hensynet til Ligheden med Kjøbenhavn hvor de sagkyndige Elementer jo skulle deltage ikke blot i Undersøgelsen, men ogsaa i Paafjendelsen, dog aabenbart stærkt maa tvinge Begtftaalen til den Side ogsaa udenfor Kjøbenhavn, at indføre en analog Behandlingsmaade, saaledes at de ogsaa der skulde deltage ikke blot i Undersøgelsen, men ogsaa i Paadømmelsen. Jeg ser heller ikke, at der kan være saa store Anomalier, som kunne have nogen videre Betydning, ialtsald er det da kun paa et enkelt Punkt, at der kunde fremkomme en saadan, thi der er jo slet ikke noget Besynderligt i, at disse særlig sagkyndige Mænd ikke deltage i Paafjendelsen af den store Mængde Sagsager, som aldeles ikke forudsatte særlig Søkundskab, for Exempel alle saadanne Spørgsmaal, der dreie sig om Fragten, om Fragten er fortjent, om det er fuld Fragt eller Distancefragt, om der skal forlanges Betaling for Liggedage eller ikke, fremdeles alle Spørgsmaal, der kunne opstaa om Bømeribrev, Bømeriets Gyldighed eller Ugyldighed, Groshaveriets Fordeling, Spørgsmaal, der opstaa om Retten til at holde sig til Skibet for denne eller hin Fordring o. s. v., rene juridiske Spørgsmaal, til hvis Paafjendelse Søgnyndighed egentlig ikke kan gjøre fra eller til. At de altsaa ikke deltage i den Slags Sagers Paafjendelse, kan der ikke være noget Mærkeligt ved. Det eneste Tilfælde, hvor man maaste kunde finde noget Besynderligt deri, skulde være, hvor der blev gjort civilretlige Virkninger af det selv samme Faktum gjældende. Men der er jo Besynderligheden, Anomalien ikke større end den, man kan

træffe paa andre Punkter i den gjældende Ret. Ogsaa i den gjældende Ret kan det jo hændes, at en kriminel Sag for Exempel bliver paadømt af andre Domstole, og det vil navnlig altid finde Sted nu, at kriminelle Sager slet ikke paafjendes af Spøtten udenfor Kjøbenhavn, medens de civile Sager, for Exempel om Stadeserstatning i Paaseilingsstilsælde eller Sligt, kunne komme under Paafjendelse ved Sp- og Handelsretten i Kjøbenhavn. Det hører til den Slags Anomalier, som jeg ikke tror, man vel kan undgaa, i alt Fald ikke uden helt at omkalfatre Lovgivningens Bestemmelser om disse Forhold. Dernæst blev der af det samme ærede Medlem gjort en Bemærkning med Hensyn til den Bestemmelse i § 9, at de søyndige Mænd ikke maa være beslagtede eller besvoglede i op- eller nedstigende Linie, eller i Sideliniens 1ste eller 2den Grad med nogen af Sagens Parter, men at der derimod ikke staar, at de ikke maa være beslagtede indbyrdes eller med Rettens Formand. Jeg skal dertil bemærke, at det jo er en Vildfarelse af den ærede Taler, hvis han mener, at det overhovedet er Regel hos os, at Dommere i kollegiale Retter ikke maa være beslagtede eller besvoglede med hinanden. Det er netop ikke Reglen. Der findes jo ikke i vor Lovgivning noget Paabud derom. Det eneste Bud, vi have af denne Art, er jo med Hensyn til Sp- og Handelsretten i Kjøbenhavn med Hensyn til de ikke juridiske Dommere; men der Hayes jo ellers ikke nogen saadan Regel med Hensyn til Dverretterne og Spøtsteret, og det er netop derfor, at Lovforslaget har udtrykt sig saaledes paa dette Sted, som det har, idet man har ræsonneret som saa: Da det ellers ikke er Regel i Lovgivningen med Hensyn til Medlemmer af de kollegiale Retter, at de ikke maa være indbyrdes beslagtede eller besvoglede, har man ment, at der ikke var nogen Grund til at indføre noget Saadant for disse Dommere, da der desuden her kommer den særegne Omstændighed til, at der ofte kun vil være saa at vælge imellem, og det derfor bliver misligt at gjøre Folk, der maaste ellers vilde være de mest egnede til dette Evers, inhabile af den Grund. Naar de overhovedet ikke have Noget med Sagen eller Sagens Parter at bestille, ser jeg ikke, at det i Almindelighed kan gjøre noget Synderligt, at de ere beslagtede eller besvoglede med hinanden, ialtsald naar det er noget fjernere; men det er jo forøvrigt et Punkt af mindre Betydning. Jeg vil dog ikke unblade i Forbindelse hermed at bemærke, at jeg under denne Sags Behandling har indhentet Oplysninger fra samtlige Jurisdiktioner i Landet om, hvor mange der fandtes af den Slags Mænd, som her er Spørgsmaal om, idet det nemlig oprindeligt var paataant, at det skulde ordnes jurisdiktionsvis, saaledes at det kun skulde være fra samme Jurisdiktion, at disse to søyndige Mænd skulde tilfældes.